

כהנא בשכונה רחוב טיפוסי בקטמו" חשמל ברחוב מודבקות כרזת-בחירות של הרב מאיר

כהנא ותנועתו כך מהבחירות האחרונות. הזמן עשה למודעה מה שלא עשו לה ידיים של מתנגדים. רק מודעות כהנא תלויות בסביבה. ולא של שום מיפלגה.

(המשך מעמוד 11)

הגדולה של רודי, על אחיה. הוא היה ילד מאוד טוב. אמרה שוב ושוב. הוא עדיין ילד טוב. יש לו ראש על הכת פיים. יש לו חברים וכולם אוהבים אותו."

חנניה בן-שימול (44), אביו של רודי, עלה לארץ ממארוקו במסגרת עליית-הנוער, בתחילת שנות החמי"ש. היה תקופה קצרה בקיבוץ ואחר כך התגייס לצה"ל. הוא היה חייל קרבי והשתתף בפעולת-התגמול מעבר לגבול הסורי בתאופיק, באמצע שנות החמישים. בקרב זה נפצע חנניה. מאז הוא נכה צה"ל. אחרי שהשתחרר מהצבא, עבר לירושלים. שם הכיר את תמר, אשתו, שעלתה גם היא ממארוקו ב'62.

המישפחה התגוררה בשכונת הקטמונים בירושלים. זוהי שכונת עוני, בנויה שיכוני בטון אפורים, שנבנו בשנות השישים במהירות ובכמויות גדולות, כדי לפתור את בעיית המעבר רות בעיר. השיכונים, שכללו דירות קטנות וצפופות, הפכו מהר מאוד לאיזור מצוקה, ובעיקר לחממה לעבריינים.

תושבי השכונה, רובם עולים חד-שים מצפון אפריקה, חלקם המכריע מארוקאים, היו מישפחות מרובות ילדים שהתקשו לחנך את ילדיהם, האוירה בשכונה היתה, והינה גם כיום, אווירה של עוני, מצוקה ועבריינות נוער.

המישפחות היחידות שהצליחו למי נוע מילדיהן שלא ירדו לפשע היו המישפחות הרתיות. מישפחת בן-שימול היא מישפחה רתית. האם, לבושה בחציאת כהה ולראשה מיטפחת

כהירה, מגדלת את הילדים. האב, גבר נאה שזקן שחור מעטר את פניו, הפך לעסקן כמישור שכונתי ועירוני. הוא לבוש תמיד בקפידה, לרוב בחליפות כהות וחובש מיגבעת שחורה לראשו. מאז שהתחתנו, נולדו לזוג בן שימול 10 ילדים. הגדולה היא בת 20 והקטן הוא בן שנה וחצי. ההורים השתדלו לתת לילדיהם את החינוך הטוב ביותר. לרעתם — חינוך דתי. חלק מן הילדים למדו בפנימיות רתיות, חלקם בבתי-ספר בירושלים.

לפני שנתיים קיבלה מישפחת בן שימול דירה גדולה וחדשה, במסגרת עזרה למישפחות מרובות ילדים כפרוייקט שיקום-השכונות. הם עברו לבניין חדש, אך באותה האווירה השכר נתינת. שכונה זו נמצאת על גבול הקו הירוק, כפרבריה הרומיים של ירושלים. חצרות הבתים אינן מטופחות, הרשא שנשתל עליידי העירייה הולך

כאן הוא גדל או דירת-הקרקע של הוריו ותישעת אחיו של בן-שימול (מסומן בחץ). בלב שכונות הקטמונים. בשנתיים האחרונות לא הירבה העצור להתגורר בה.

האחרית של בניין-מגורים גדול, הבנוי כולו אבן ירושלמית. שערי-ברזל ירוק נמצא בכניסה, ומייד אחריו ישנה מלונה קטנה מתחת לגרר, ובתוכה כלב הנוהג על כל זר המתקרב לבית. שלט גדול מתנוסס על דלת-העץ, ועליו רשום באותיות מתכת מוזהבות: "בן שימול".

הילדים הקטנים של המישפחה מתרוצצים בחצר הצרה, משחקים זה עם זה. התינוק, בן הזקונים, זוחל על ריצפת הבית. הבית נקי, אין בו הפצים מיותרים, אין קישוטים מיותרים. כל הילדים גרים בבית, פרט לאחות אחת, הלומדת בפנימיה רתית בבני-ברק.

רודי, השני במניין הילדים במיש"פחה, נשלח ללמוד בבית-ספר דתי בשכונת הקטמונים, סמוך למקום מגוריו. הוא היה תלמיד טוב, סיפרה אחותו. אך רודי הפסיק ללכת לבית-הספר אחרי שמונה שנות לימודים, בניגוד לאחיו האחרים.

"מעולם לא היה לו עניין עם המישטרה", מספרים ומדגישים בני מישפחתו שוב ושוב. "זה הכל סיפורים של עבריינים בשכונה שרוצים ללכלך את השם שלו. זה לא נכון מה שכתבו עליו בעיתונים."

אך למעשה היה רודי שונה מאחיו ואחיותיו, שקיבלו חינוך קפדני בבית, והיה רומה יותר לחבריו בשכונה, שהיו עבריינים. הוא לא היה עבריין פעיל במיוחד ומעולם לא השתייך לכנופיה מאורגנת, אך מדי פעם שימש מודיע מישטרתי.

"הבן שלך גיבור!"

רודי הוא נער נאה, שעיניו גדולות ופניו עדינים. כך גם אחיו ואחיותיו הצעירים. אך הוא שונה מהם. לפני שנה, כשהגיע לגיל 18, התגייס לצה"ל. הוא התנדב לגולני, סיפרה אחותו הגדולה. הוא עמד על כך שייחך לגולני, ושמת מאוד כשי קיבלו אותו ליחידה. הוא היה חייל טוב מאוד. הוא אהב את הצבא. מעולם לא התלונן על השרות שלו, הוא אהב ללכת לצבא.

אך האמת היא, שכבר לפני שנתיים חל קרע בין רודי לבין מישפחתו. הנער

ומצהיב, הילדים הקטנים משחקים ברחוב. על קירות הבתים יש עדיין כרזות-בחירות מתקלפות של תנועת כך של כהנא. אין מודעות של מיפלגות אחדות.

מישפחת בן-שימול גרה בחצר

מכיוון ששתיהן לא הכירו בעצם את הבנים שלהן. אך בשני המיקרים מנסים בני-המישפחה למצוא את הצידוקים למעשה הנורא שבו נחשד בנם.

שני הבחורים עשו את מעשיהם, כך נראה לפחות מן החקירה הרשומה, לכו, על רעת עצמם. כמו מעשה-התאבדות או מיכתן לעצמם. שניהם השאירו פתקים מסבירים במקום המעשה. פתקים שעליהם מסר לאומני איריאולוגי, כשהם מנסים לקשור את עצמם לתנועה, לרעיון, כאילו מנסים להצטיין, להוכיח, לבלוט, לצעוק את הקיפוח שלהם, את התיסכול. את המרירות שהצטברה במשך שנים בסביבה עניה, קשה ומוזנחת.

רודי ונימר גדלו בסביבה חברתית וכלכלית רומה מאוד, משני צידי של הקו הירוק, והם כמו ממל של המיל-חמה הארוכה בין שני עמיהם.

שני שכנים — שני מרוריסטים

כולם עונדים או לומדים. רחוקים מאוד מרדרה-הפשע, מעבריינות או מאיריאולוגיה קיצונית ולאומנית. נימר עבר-רבו עזב את מישפחתו לפני ארבע שנים, כשהיה בן 16, ונסע לירדן. גם רודי בן-שימול עזב את מישפחתו בערך באותו הגיל, לפני שנתיים. ועבר להתגורר אצל חברים. שנה אחר כך התגייס לצה"ל.

עבר רבו הסתבך בירדן בקטטה, תקף אדם ונרדף לחמש שנות מאסר. לרודי בן-שימול היו הסתבכויות שר נות, פליליות, ובתקופה מסוימת של חייו אף שימש כמודיע מישטרתי. לשני הבחורים לא היה קשר הדוק עם הוריהם או עם בני מישפחותיהם הקרובים. נימר נחשב לבחור מוזר ומשונה. הוא היה בא הביתה לאכול והיה מבקש כסף, אני לא יודעת כמה כדיוק עבר. סיפרה אמו של נימר להעולם הזה.

לא ידענו מה הולך לו בראש. הוא לא היה יושב איתנו. סיפרה השבוע אמו של רודי.

שני הבחורים הצעירים היו מנר תקים לגמרי מן הסביבה המיש"פחתית, השכונתית והחברתית שבה גדלו. שניהם היו שנים, יוצאי-דופן. שתי המישפחות קיבלו בהלם את מעצב בניהם. אף אחת מן האמהות אינה מרבה את מעשהו של בנה,

רבו למד כמה שנים בבית-הספר במחנה-הפליטים, אך מהר מאוד הפך סיק את לימודיו ונפלט לרחוב. כך גם רודי בן-שימול, סיים שמונה שנות לימודים ונפלט לרחוב. והרחוב, בשני המיקרים, הוא רחוב עלוב, מוזהם, נירה, צר וחסר-נירויים לדימיון או ליכולת רוחנית.

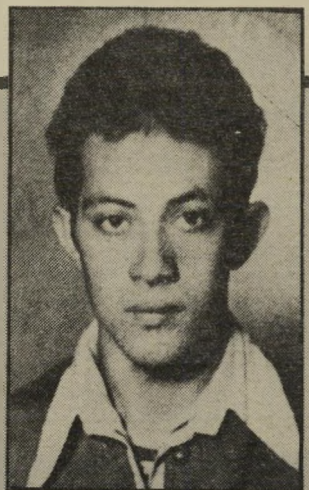
בני מישפחת עבר-רבו מתגוררים בבית בטון קטן בן שני חדרים, שקירותיהם מתקלפים. יש בהם רהיטים דלים ומהווים. אביו של נימר הוא הוולה לב ואינו מסוגל לפרנס את מישפחתו כבר תקופה ארוכה. האם יושבת בבית.

בני מישפחת בן-שימול התגוררו גם הם שנים רבות בדירה עלובה בת שני חדרים בשכונת עוני. על שכס אביו של רודי, נכה צה"ל, מוטלת פרנסת מישפחתו הגדולה.

למישפחת עבר-רבו יש עשרה ילדים, חמישה בנים וחמש בנות. גם במישפחת בן-שימול עשרה ילדים.

בחור מוזר

ל הילדים במישפחת עבר-רבו וכל הילדים במישפחת בן שימול הרתית הם ילדים טובים —

הדימיון בין שני החשודים ברצח, נימר עבר-רבו (בשמונה מימין), החשוד ברצח שני הסטודנטים רויטל פרי ורון לוי, לבין רודי בן-שימול (משמאל) הוא מפתיע.

השנים הם בנים (לא בכורים) למישפחות פליטים, אלה פליטים המתגוררים כיום במחנה-הפליטים דהיישה, ואלה עולים חדשים ממארוקו, המתגוררים בשכונת מצוקה בירושלים.

שכונת הקטמונים רחוקה ממחנה הפליטים דהיישה מרחק קילומטרים ספורים בלבד בקו אווירי. שני המקור מות סמוכים מאוד לקו הירוק. תנאי הצפיפות הגדולים, הן כי דהיישה והן בקטמונים, הם חממה מצויינת לגידול עבריינים מצד אחד, או לדרישוליים אובדי-דרך מצד שני. שני הבחורים, עדינים למראה, כמעט בני אותו הגיל, הם בנים יוצאי-דופן במישפחותיהם. נימר עבר